

La Veu de la Parròquia

Núm. 518 / 17 juny 2018
Diumenge XI del temps ordinari

Mn. Ruben Garcia 628 778 880
ruben_gm_82@hotmail.com
www.parroquiativissa.cat

GAUDETE ET EXULTATE (II): ELS PERILLS PER A LA SANTEDAT Enrique Benavent Vidal – Bisbe de Tortosa

En el capítol segon de l'exhortació Gaudete et exultate, el papa Francesc ens prevé front a dues actituds que, sota l'aparença de santedat, en realitat suposen als qui es deixen arrossegar per elles un perill per viure un autèntic seguiment de Crist, perquè fàcilment "donen lloc a un elitisme narcisista i autoritari" (GE, 35) i a l'orgull de sentir-se millors cristians que els demés. Es tracta de dues temptacions que, sota formes diferents, reapareixen constantment en la història de l'Església. El Papa es refereix a elles com a noves formes de gnosticisme i de pelagianisme, que són dos heretgies de l'antiguitat cristiana.

El gnosticisme era un sistema de pensament segons el qual, la perfecció de la persona és quelcom que s'aconsegueix pel camí del coneixement. Els gnòstics "jutgen els altres segons la capacitat que tinguen de comprendre la profunditat de determinades doctrines" (GE, 37). Açò porta a una perillosa confusió: "creure que perquè sabem alguna cosa o podem explicar-ho amb una determinada lògica, ja som sants, perfectes, millors que la massa ignorant" (GE, 45). L'Església sempre ha rebutjat la idea que la santedat d'una persona depèn dels seus coneixements doctrinals o teològics: "Gràcies a Déu (afirma el Papa), al llarg de la història de l'Església va quedar molt clar que el que mesura la perfecció de les persones és el seu grau de caritat, no la quantitat de dades i coneixements que acumulen" (GE, 37). És una actitud que el Papa qualifica de "superficialitat vanitosa" (GE, 38), i que acaba matant el més característic de la verdadera santedat: la humilitat i la pobresa d'esperit.

El pelagianisme pressuposava que la santedat era quelcom que l'home podia aconseguir amb un obrar moral recte per les seues pròpies forces. El poder que els gnòstics atribueixen a la intel·ligència, els pelagians l'atribueixen a la voluntat. Ens trobem davant l'actitud dels qui viuen un

cristianisme amb la seguretat que per ells mateixos poden complir la llei moral, però sense humilitat. Com el fariseu que va pujar a orar al temple (Lc, 18, 9-14), se senten segurs d'ells mateixos i menyspreen els qui no compleixen la llei perfectament. Es tracta d'un voluntarisme orgullós que també acaba matant la humilitat. Qui viu en l'orgull pel que és, pel que aconseguix en la vida, pel que té o pel que fa, no està en el vertader camí de la santedat.

El camí de la santedat comença amb un reconeixement sincer, adolorit i orant dels nostres propis límits. Aquesta humilitat és la que obre l'espai perquè la gràcia ens transformi progressivament i anem creixent en l'amor a Déu. La consciència de les nostres pròpies fragilitats ens porta també a una major acceptació del proïsme i a evitar qualsevol actitud de judici al germà.

L'essencial en la santedat no és saber més ni pensar que som millors que els altres, sinó viure en amistat amb Déu. Ara bé, aquesta amistat no és una conquesta deguda als propis mèrits: és una gràcia i un regal que Déu ens ha fet i que hem de desitjar per a tots.

Oració al Sagrat Cor de Jesús, de sant Alfons Maria de Liguori.

Jesús meu, us estimo de tot cor.

Molt em peneixo de la meua ingratitud a la vostra infinita bondat.

Proposo ara amb l'ajuda de la vostra gràcia no ofendre-us ja mai més.

I pecador com sóc us consagro mon ésser, tota ma voluntat, els meus afectes i tot el que tinc.

D'ara en endavant, feu com us plagui amb mi i amb les meves coses. Sols demano i desitjo el vostre amor, perseverança final, i la gràcia de fer sempre la vostra santa Voluntat.

Demano la vostra intercessió per les ànimes del Purgatori, especialment per aquelles que foren més devotes del Santíssim Sagrament i de la vostra Santíssima Mare. Us recomano també tots els pobres pecadors, i finalment, mon amat Salvador, uneixo tots els meus desigs als desigs del vostre amantíssim Cor. Així units, els presento al vostre Etern Pare, i li demano en nom vostre i per l'amor que us té, que els accepti i correspongui.

CONTEMPLAR L'EVANGELI

«Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra la llavor a la terra»

Avui, Jesús ens ofereix dues imatges de gran intensitat espiritual: la paràbola del creixement de la llavor i la paràbola del gra de mostassa. Són imatges de la vida ordinària que resultaven familiars als homes i dones que l'escoltaven, acostumats com estaven a sembrar, regar i llaurar. Jesús utilitza quelcom que els era conegut —l'agricultura— per a il·lustrar-los sobre una realitat que no els era tan coneguda: el Regne de Déu.

Efectivament, el Senyor els revela quelcom del seu regne espiritual. En la primera paràbola els diu: «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra la llavor a la terra» (Mc 4,26). I introdueix la segona tot dient: «A què compararem el Regne de Déu? (...). És com quan sembren un gra de mostassa» (Mc 4,30).

La major part de nosaltres tenim ja poc en comú amb els homes i dones del temps de Jesús i, nogensmenys, aquestes paràboles segueixen ressonant en les nostres ments modernes, perquè rere del sembrar la llavor, del regar i recollir, intuïm allò que Jesús ens està dient: Déu ha empeltat quelcom diví als nostres cors humans.

Què és el Regne de Déu? «És Jesús mateix», ens recorda Benet XVI. I la nostra ànima «és el lloc essencial on es troba el Regne de Déu». Déu vol viure i créixer en el nostre interior! Cerquem, doncs, la saviesa de Déu i obeïm les seves insinuacions interiors; si ho fem, aleshores la nostra vida assolirà una força i una intensitat difícils d'imaginar.

Si corresponem pacientment a la seva gràcia, la seva vida divina creixerà en la nostra ànima com la llavor creix al camp, tal com el místic medieval Meister Eckhart expressà bellament: «La llavor de Déu és en nosaltres. Si l'agricultor és intel·ligent i treballador, creixerà per a ser Déu, la llavor del qual n'és; els seus fruits seran de la naturalesa de Déu. La llavor de la pera esdevé arbre de pera; la llavor del nou, esdevé arbre de nou; la llavor de Déu esdevé Déu».

HORARI DE MISSES

Dissabte, 16 de juny

La Serra d'Almos	18:00	
Tivissa	20:00	Laureano Jiménez

Diumenge, 17 de juny, Diumenge XI del temps ordinari

Tivissa	10:00	Josep i Pepita
El Masroig	11:45	
El Molar	13:00	Pel poble

Dilluns, 18 de juny

Tivissa (Centre de dia)	17:00	Pere Vidal
-------------------------	-------	------------

Dimarts, 19 de juny

Tivissa (Capella del Roser)	10:00	Josep i Teresa
-----------------------------	-------	----------------

Divendres, 22 de juny

Tivissa (Capella del Roser)	18:00	Francisco Escoda
-----------------------------	-------	------------------

Dissabte, 23 de juny

La Serra	18:00	
Tivissa	20:00	Fm. Porcar Monclús

Diumenge, 24 de juny, El Naixement de Joan Baptista

Tivissa	10:00	Dolores i Enrique
El Masroig	11:45	Pel poble
El Molar	13:00	

Tivissa

Restauració porta de Sant Jaume

En motiu de la restauració de la porta de Sant Jaume, podeu fer el vostre donatiu directament al mossèn.

La col·lecta de les misses del cap de setmana passat en favor de la restauració de la porta de Sant Jaume i les portes laterals ha sigut de 452 euros.

Els donatius per les flors de Corpus ha sigut de 110 euros. Gràcies per la vostra col·laboració.

